

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XVI. De malo & damno proueniente ex contemptu mortificationum in
paruis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

naturam, ut sciens non biberet. & exemplum de se præbuit, quo omnis exercitus tolerare suum disceret. Non tantum ciphum aquæ, sed & voluntatem obtulit, quæ est, quod quis Deo sacrificat & offert, dum se mortificat, quantumvis in parvis sit, ideoque magni valoris & Deo gratissimum est.

S. Gregorius ad hoc propositum apertius de eodem Dauid affert, ut & Ambrosius idem ponit. Secundo Regum libro narrat S. Scriptura, quod Dauid attulerit arcam testamenti ad suam ciuitatē Sion cum processu & solemnitate magna, & ut aliquibus locis apud nos plebs pro more habet, ut die festo Corporis Christi tripudia & saltationes suas exerceat ante venerabile Sacramentum; sic etiam credibile est (ait S. Gregorius) plebem tum pro more habuisse ista tripudia & saltationes facere ante arcam Dei. Hic ergo potentissimus & fortissimus Rex suæ autoritatis & maiestatis oblitus, & vestes regias exutus iungit se tripudiantibus, & cepit saltare, tripudiare & psallere. Hinc vxor eius Michol ait: *Quasi si nudetur vnus de scurris.* Non satis factum hoc Dauid, Gregorius mirari potest, & dicit: *Quid de eius factis ab aliis sentiatur, ignoro. Ego Dauid plus saltantē stupeo quam pugnantiem: sentiant alii quod volent, Dauid me plus mirari cogit quando illum video saltantem & tripudiantem ante arcam, quasi vnum ex plebe & infimo ordine, quam dum audio, eum lacerasse viros & leones, & quā dum audio, quod funda strauerit gigantem Goliath, & vicerit Philistinios: Pugnando quippe hostes subdidit, saltando autē coram Domino semetipsum vincit, plus enim est se quam alios vincere.*

Magni semper facienda mortificatio.

Magni ergo has mortificationes faciamus, & nunquam vilipendamus, ne nobis eueniat, quod Michol, quā facti Dauid pudebat, & contemnebat eum in corde suo, & præsentem obiurgauit: hinc à Deo sterilitate punita fuit, ut filios quam diu viueret, non habuerit. Vide ne causa tibi tam sterilitatis & ariditatis in oratione sit, quam in conuersatione cum

proximis, ut tibi illi non adsint, & verba tua illis adsint, & ideo non habeas filios spirituales. Non sit huius causa, quod verecunderis exercere paruas mortificationes, & non velle adire superiores cum minutis, eo quod tibi videatur res esse puerorum & nouitiorum, & similes ad te non pertinere. Et multo magis hæc precantimenda iis, qui reprehendant, quos violent his addictos, & ea exacte & perfecte obseruantes, arguentes quasi scrupulosos & valde minutos, & ut idem irridentes & subsannantes. Quod huiusmodi est, ut magno damno esse possit, & quod magnum cuique scrupulum iniicere debet. Quam recte Dauid respondit Michol: *Ante Dominum, qui elegit matrem tuam quam patrem tuum, & ludam, & vultior fiam, plusquam factus sum. & ero humilis in oculis meis, qui ridet & murmurat, me hinc non abstrahet.* O (dicit S. Bernardus) *bonus lusus, quo Michol irascitur, & Deus delectatur, bonus ludus, qui hominibus quidem ridiculum, sed Angelis pulcherrimum spectaculum præbuit.* Hanc ludum lufirille qui dicebat: *Spectaculum facti sumus mundo, & Angelis & hominibus.* Utamur ergo & nos hoc ludo, & nihil faciamus (dicit S. Bernardus) eos qui dicunt: *Ludamus ut illudamur.* Sic enim facientes erimus spectaculum, quod homines stupent, Angeli mirantur, & Deo valde gratum est.

CAPVT XVI.

De malo & damno proueniente ex contemptu mortificationum in paruis.

EX dictis facile intelligere est, quantum mali & damni nobis instare possit, si paruas mortificationes vilipendamus & negligamus. Quia non tam rem paruum & minutam inspicere debemus, in qua nos non mortificamus, quam non volumus voluntatē nostrā abnegare & frangere amore Dei, etiam in parui momenti re. Aliud magnum & multa consideratione

tione dignum damnū hic occurrit, quod hic quis hoc pacto voluntati suæ indulget, vt in alia re etiam faciat quod vult, & sic se reddit homo voluntati suæ & appetitui per omnia obsequiosum, fouens & augens voluntatem propriam. Non facile quis damnū, quod sibi infert, animaduertit. Propria hæc voluntas principis calculus leonis est, sed ita factus crescet, vt ferus & indomitus leo fiat, cui postea resistēdo non eris. Non est qui ignoret propriam voluntatem causam radicemque omnis mali & peccati, imo inferni ipsius esse. *Cesset propria voluntas, & infernus non erit*, dicebat sanctus & gloriosus Bernardus. Istis ergo mortificationibus quis propriam subigit voluntatem, & subtrahit illi licentiā consequendi omnia, quæ appetit, quod solet radix & causa esse omnis mali nostri & peccati. Hinc ait Richardus de sancto Victore, quandoquidem diabolus omnem operam impendit, vt superet nos in paruis culpis, vt tanto debiliores effectis post vincat in maioribus, fas esse etiam nos totos in eo esse, vt nos ipsos vincamus & sapius mortificemur in paruis, vt diaboli ostium claudamus, & ne nos vincat in maioribus. Dicitur nobis à paruis his incipiendū vt vsu vires paremus, & à parvorum victoria veniamus ad maiorum victoriā. Cassianus idē suadet, & docet exemplo: vt dum tibi aduenit ire motus, vel quia calamus, quo scribis, non est apras, vel quia cultellus non est acutus, vel ob alias similes causas, dicit opus esse hos motus inordinatos mortificari & cogi. quāuis enim cause hæc minutæ & nullius momenti sint, tamen hæc victoria, dum maiores & grauiore se offerant, vt dissidia cum proximis & incuriæ, seruis Dei vires sumit ad se mortificandum, & pacem & charitatem conferuandum.

Aliud bonum ex minutis his mortificationibus redundat, quas quis sua voluntate assumit, quo aliud magnū damnū & periculū vitatur, vt docuit vir sanctissimus Eusebius, vt refert Theodoretus: Hic sanctus multū se in his exerce-

Rodriguez exercit. pars 2.

bat, & rogatus quare hoc faceret? respondit: Exerceo & armo me contra fraudes & stratagemata diaboli, & hic procuro, vt graues tentationes, quib. me inuasurus est vel de superbia, vel luxuria, inuidia vel aliis similibus in paruas hæc vertantur, & si in paruis me vincat, parum perdam, sin vicero amplius confundetur & erubescet diabolus, videns se nec in paruis quidē ferme posse superare. Bene notandum id est, veritas enim est, quam multo vsu serui Dei didicerunt. Et certo intellige dum hoc mortificationis genere in paruis & minutis te exeres, tuas & diaboli tentationes in hæc vertendas, & si hanc mortificationem facis, hæc repugnantia vincetur, vel manebit. Si subinde in his vincaris, non multum perdes. si hoc exercitio abstines, & cum diabolo & carne tua in paruis hisce nō pugnas, impugnabunt te ille & illa maiorib. tentationibus, quibus si supereris, perditus es.

Narrat D. Augustinus, hominē quendam Catholicum multū molestiæ à muscis passum esse. Accessit eum quidam hæreticus Manichæus, cui molestiam exposuit, & quod se à muscis defendere non posset, & ab iis multum vexaretur. Oportuna hæc occasio visa est Manichæo, vt cum errore suo imbueret, qui in eo situs erat, quod duo essent rerum principia, vnum inuisibile, qui est Deus, alterū corporale & visibile, quod Manichæi dicebant esse diabolum, ad refutationem cuius erroris additum fuit in simbolo in Ecclesia cantari solito: *visibilem omnium & inuisibilem*. Quibus verbis confitemur, Deum non solum spiritualia & inuisibilia sed etiam corporalia & inuisibilia creasse. Videns ergo hæreticus hanc sibi oblatam oportunitatē, ad errorem suum illi infundendū, dixit illi: *Quis creauit muscas has?* Et quia tam illi molestæ erant, & tā malæ ei videbātur, nō audebat dicere Deum illas creasse. Hinc Manichæus sermonē ordiens dicit: *Si Deus muscas has non creauerit, quis eas ergo creauit?* Respondit alter: *Credo illas à diabolo creatas.* Replicat deinde Manichæus. *Si ergo*

August. tractat. 2. super Ioannem. Quidam exigua tentationi, non resistenti, salutis adit discrimen.

e diabo-

diabolus creavit muscas, ut dicitur, quis creavit apes. quæ paulo maiores amulcis sunt? Catholicus dicere non ausus fuit Deum apem & non muscā creasse, quia parū inter easdem interest. Manichæus paulatim pergēs aiebat: Si Deus nō creavit muscas, etiam apes non creaturū, & ab ape ad locustam, & de hac ad lacertam, & inde ad aues, inde ad pecora, à pecoribus ad armenta & post ad elephantem & hominē: *Et persuasit homini, quod non à Deo esset factus homo.* Vide in quantū malum præcipitatus fuerit miser hic, eo quod ne parvam quidē mortificationē morsus muscarum tolerare potuerit. Hincq; S. Augustinus ait: Caue, ne diabolus te seducat, quando à muscis vexaris, ut infelicē hunc sedaxit, & per muscas cepit Solem (dicit) aucupes in laqueis ponere muscas, ad aues capiēdas, idem cum infelicē hoc fecit diabolus, quē per muscas cepit & cōprehendit. Hinc caue ne te decipiat diabolus, dum affligeris & tentaris, & tristaris ob minuta & parua, his enim ut muscis solet diabolus multos capere, & paulatim ad maiora deducere.

CAPVT XVII.

In quo tria magni ponderis consilia huic materie seruientia ponuntur.

Varia conditiones hominum.

Imperfectio nulla est sentire & habere contradictiones & motus contra rationem.

QUIA tria personarū genera reperite est, adferemus hic etiam in medium tuā consilia ad consolationē aliquorū & instructionem aliorum. Hominū conditiones variæ sunt, aliqui difficilioris naturæ sunt, & in carne magnas difficultates & contradictiones ad virtutē & bona opera sentiunt: hincq; consolationē vix admittunt, sibiq; persuadent omnia iam deplorata esse. His primū consilium consolans subseruit, culpam & imperfectiōnem non sitā esse in eo, quod quis sentiat & habeat istas contradictiones & motus contra rationē, sed quod quis easdem sequatur & secundū illas operetur. Id quod & in tentationibus videre est, in quibus culpa non sita est in motibus vel cogitationibus prauis, & turpibus, quæ se inge-

runt contra castitatem, vel contra fidem, vel aliquam aliarum virtutū, de quibus aliqui solent se affligere & cōsolationis expertes esse. Hinc recte aiunt Sancti: Noli ob has affligi & cruciari, culpa enim non in sensu sed cōsensu sita est. Quando haurum te pœnitet, & laboras eis resistere, & contemnere, potius sunt materia & causa maioris meriti. Idem vsu venit in prauis propensionibus & conditionibus, quas a natura habemus alii plus aliis, ex quibus in appetitu nostro tam prauis motus oriuntur & tot repugnantia & difficultates ad bonū. In quo non cōsistit, ut quis bonus malusue, perfectus imperfectusue sit. hoc enim naturale est, & in manu nostra nō est, sed hæreditas est à peccato proniens. Et quamuis S. Paulus tantis esse donis exornatus, tamen in se sentiebat hanc repugnantiam & carnis rebellionē, ideoq; dicebat: *Video aliam legem in membris meis repugnantē legi menti meæ, & captiuantem in lege peccati, quæ est in membris meis.* S. Augustinus explicans illud Psalmi: *Ira scimini & nolite peccare, ait: Id est, licet insurgat motus animi, qui iam propter peccatum non est in potestate, saltem non consentiat ei ratio & mens, sed mento seruimus legi Dei, si adhuc carne seruimus legi peccati.* Vaccæ, quæ trahebant arcam Testamenti ibant mugientes, quia vituli illi ablati erant, quos natura amabant, sed ad vltimū, ut ait Scriptura, recta incedebant non declinantes ad dexterā nec sinistram. Vade & tu per rectam virtutis viam, & ne attende carnis mugitus, nec eis mouere, & hoc modo perfectus esse poteris.

Hoc discriminis est inter homines spirituales, qui student perfectioni, & carnales seu sensuales, qui eidem non student. discrimen vero in eo non situm est, quod sentiant vel non sentiant has carnis difficultates & contradictiones, sed quod eas hi sentiant, illi vero non. Piscis viuens contra aquam nititur & ascendit, mortuus autē aquæ fluxū sequitur. Hinc ergo videre erit, an spiritualis sis, & spiritus in te viuat, vel mortuus sis, vel si cōtra aquæ fluxū sursū nitaris, hoc est contra passionem